

קבלת שבת

שנה ארבע עשרה - עלון שבועי ■ מוסף ב-15,000 עותקים בארץ ובעולם

בסיעתא דשמיא, י"ד תשרי התשפ"א

העלון טעון גניזה ■ אין לקרוא בשעת התפילה!

ניתן לקבל את העלון במייל KSHABAT@INN.CO.IL
הערות והארות, תרומות ובקשות להפצת העלון יתקבלו
בברכה בטל': 052-7620219.

חג הסוכות

בפעם יפול עליו עלה נידף, ענף עץ יבש, קוץ ודרדר אשר ידקרוהו עמוק ויעשו בו פצע וחבורה - בלי ספק בתנאים כאלו יאבד חינו הודו והדרו, פניו יכסו חרולים, טעמו יפוג וריחו יסור ממנו.

וכמו האתרוג - גם עם ישראל.

תפקידו של עם ישראל הוא להיות סגולה מכל העמים ועליון על כל הגוים, לשמור דרך ה', חוקיו ומשפטיו. ואמנם, בהיותו על אדמתו, נטוע בגבולו ובנחלתו, איש תחת גפנו ותאנתו, היה באפשרותו למלא את חובתו ולהשלים את תעודתו, אולם כאשר הלך בגולה אחרי גולה, והורק מכלי אל כלי, מגוי אל גוי ומממלכה אל עם אחר, גוו ניתן למכים ולחיו למורטים - הרי הושחר משחור תארו, טעמו לא עמד בו וריחו נמר, כי כל ראש לחוליו וכל לבב דווי.

טענה זו היא הטענה החזקה ביותר לסתום פיות משטינו ומקטרנו, כמאמר הגמרא בעירובין (טז): "אמר רב ששת משום רבי אלעזר בן עזריה: יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שחרב בית המקדש ועד עכשיו, שנאמר (ישעיהו נא): 'לכן שמעי נא זאת עניה ושכרת ולא מיין', ועל כך אנו צועקים בימי הדין 'פנה אל התלאות ואל לחטאות', כי רק בגלל זה יכולים אנו ליפטר מן הדין. **כמה נפלא לפי זה פירוש הפסוק בשיר השירים:** 'כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים', כלומר כמו אתרוג, שהוא מחונן בכל המעלות, אך זאת רק בהיותו נטוע במקומו הראוי לו, אבל אם יהיה שתול בין עצי היער יסור ממנו הודו והדרו - 'כן דודי בין הבנים', אי אפשר שבהיותו בגולה יהיו לו כל המעלות שנשתבחו בהם ישראל עם סגולה.

עתה יאירו כאור שבעת הימים דברי המדרש על 'ראשון לחשבון עוונות', כי הנה אמרו חז"ל בימא (דף ג) ש'השטן' בגימטריה שלוש מאות ששים וארבע - כי זהו מספר הימים בשנה שבהם יש לו רשות להשטין על ישראל, ואין מה להשיב נגדו ולהסות אותו - עד שמגיע חג הסוכות, וישראל לוקחים בידם את ה'פרי עץ הדר', הוא האתרוג, ומנענעים בו כלפי מעלה להראות כי טוב הוא לעניינם ונחמד למראה ביופיו והדרו, אך כל זה הוא רק כשהוא גדל על אדמתו, אבל אם נוטעים אותו בתוך עצי היער - מאבד הוא את חינו, וכך גם עם ישראל שבהיותם על אדמת נכר לסור מהם מעלתם ועלולים הם לכל עוון ותקלה. נמצא, א"כ, שהאתרוג מראה לנו את החשבון והסיבה לפשעי ועוונות ישראל.

וזו כוונת המדרש: 'ולקחתם לכם ביום הראשון - ראשון לחשבון עוונות', כי אמנם היום הראשון של סוכות שבו לוקחים את האתרוג הוא הראשון לחשבון עוונות, כיון שבו אנו מוצאים את החשבון והסיבות שמביאים את ישראל לידי חטא ועוון, והוה לימוד זכות עליהם! (כמוצא שלל רב - סוכות)

שמחת בית השואבה

המשנה במסכת סוכה (דף נא): אומרת: "מי שלא ראה שמחת בית השואבה, לא ראה שמחה מימיו. במוצאי יום טוב הראשון של חג ירדו לעזרת נשים ומתקנים שם תיקון גדול".

מסופר, כי פעם בעת השתתף הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא ז"ע בחתונה - מרוב ההמון היתה המהומה רבה והנשים נדחקו לחדר בה התקיימה השמחה. פנה הרבי בשאלה אל הנוכחים: מדוע מנסים תמיד הנשים לדחוק עצמן בעת שירה וזמרה?

נענה חתנו הרה"ק רבי פנחס מאוסטילא ז"ע ואמר: הנה אומרים בשם גדולים על מה דאיתא בגמ' (קידושין לד.) לגבי חיוב נשים במזוזה משום דכתיב במזוזה (דברים יא, כא) למען ירבו ימיכם. אומרת הגמרא: 'גוברא בעי חיי, נשי לא בעי חיי!?' בלשון תמיהה. אבל אם לא יאמרו דברי הגמ' 'נשי לא בעי חיי', בניגון של תימה, היה משתמע כאילו ח"ו נשי לא בעי חיי. נמצא דכל חיות השנים הוא מהניגון של בתמיהה שבדברי הגמ': וכי נשי לא בעי חיי? ולכן - סיים ואמר: דוחקות הן עצמן בכל מקום ששומעות ניגון ושירה כי כל חיותם הוא משם...

כששמע הרבי זאת הפטיר ואמר: מהיכי תיתי! אין זה עיקר הטעם. אלא הטעם הוא משום דאיתא במסכת סוכה (נא). שבעת שמחת בית השואבה תיקנו תיקון גדול שתהינה הנשים למעלה והאנשים למטה כדי שלא יתערבו. יוצא לפי זה שהנשים קרובות היו ללויים המשוררים יתר מישראל, משום שהלויים עמדו בט"ו מעלות שבין עזרת נשים לעזרת ישראל במעלה עשירית והנשים עמדו בגזוטרם במקום גבוה, ולכן שפעה עליהן קדושת שיר הלויים. ולכן בכל מקום שיש שירה וזמרה נדחקות הן כי אז שבה ומושפעת עליהן קדושת השיר שהלויים היו אומרים בבית המקדש... ולכן צריכים רק לעשות תיקון גדול כמו במקדש הפרדה מוחלטת, אך לא ללכת עם ראש בקיר!... (פנינים - ברג)

ספרים בבית = לומדים גם בבית!
 ש"ס, טור שו"ע, רמב"ם וכו'
 - במחירים הזולים בארץ
 (לטיס בלבד).
 מתחרה בכל הצעת מחיר.
 משלוחים לכל הארץ.
052-7176882

"דבר אל בני ישראל לאמר בחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה חג הסוכות שבעת ימים לה" (ויקרא כג, לד).

המתבונן בפסוקים ישים את ליבו לשינוי הדורש הסבר: בעוד שבפסוק שלפנינו, המצווה על חג הסוכות, נוקט הכתוב בהגדרה "לחודש השביעי הזה", וכך גם לגבי יום הכיפורים (פסוק כז): "אך בעשור לחודש השביעי הזה" - הרי לגבי מצוות לולב (פסוק לו): "אך בחמישה עשר יום לחודש השביעי באספכם וכו'" נוקט הפסוק רק בלשון "לחודש השביעי" ולא "לחודש השביעי הזה" - מדוע?

עמד על כך הגאון בעל ה"עונג יום טוב" זיע"א, שאף יישב את הדברים בבאור נפלא: דהנה ידוע מה שאמרו חז"ל (ראש השנה כט): "יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת - במקדש היו תוקעין, אבל לא במדינה", והתבאר בגמרא שזהו משום הגזירה שמא יעבירו ארבע אמות ברשות הרבים, ועל כן בראש השנה שחל להיות בשבת אין תוקעין בשופר. ושם בסוגיית הגמרא התבאר שזהו טעם שינוי הלשון בין שני הפסוקים: "זכרון תרועה" שנאמר בפרשת אמור (ויקרא כג, ד) ויום תרועה" (במדבר כט, א), והיינו ש"יום תרועה" הוא כאשר חל ראש השנה בחול, שאז תוקעים בשופר בפועל, ואילו "זכרון תרועה" מתייחס לשנים שבהן חל ראש השנה בשבת, שאז אין תוקעים בשופר בפועל, אלא רק זוכרים את השופר באמירת הפסוקים.

מעתה, אמר בעל ה"עונג יום טוב", הלא כאן בפרשתנו (פרשת אמור) נאמר "זכרון תרועה", ומכאן שמדובר שחל ראש השנה בשבת ואז אין תוקעים בו בשופר מגזירת "שמא יעבירו". והרי אם חל ראש השנה בשבת - יחול גם סוכות של אותה שנה בשבת. יום הכיפורים, לעומת זאת, יחול באותה שנה ביום שני - יום חול.

כמה נפלא, אם כן, הדיק בלשון הפסוקים: יום הכיפורים יחול ביום חול, ועל כן כל דיניו ינהגו כרגיל, ועל כן נאמר בו "הזה". גם לגבי דיני סוכה אין כל שינוי אף שחל יום טוב ראשון של סוכות בשבת, ועל כן גם בפסוק העוסק במצות סוכה נאמר "הזה". רק לגבי מצות לולב נמנע הכתוב מלהוסיף "לחודש השביעי הזה" - שהרי בחודש השביעי, כלומר באותה שנה, אין נטילת לולב בימי הראשון, שהרי אף בלולב גזרו חז"ל, שמא יעבירו" כאשר חל יום ראשון של סוכות בשבת. ציווי התורה, אם כן, מתייחס רק לשנים אחרות, שבהן יחול יום ראשון של סוכות ביום חול, ולא "לחודש השביעי הזה", שחל בשבת...
ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא - הפלא ופלא!...

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר פפת תמרים" (ויקרא כג, מ).
מובא בטור (או"ח, סימן תקפא, בשם המדרש תנחומא): "וכי ראשון הוא? והלא חמישה-עשר הוא! אלא - ראשון לחשבון עוונות וכו'".

בדרוש לחג הסוכות התרח"צ, עמד הגאון רבי שמואל דוד וואלקין זצ"ל, על התמיהה המתבקשת במאמר זה: 'ולקחתם לכם ביום הראשון - ראשון לחשבון עוונות', שלכאורה החשבון תמוה, שהרי יום ראשון של חג אינו ראשון לחשבון עוונות, כי מיום הכיפורים ועד סוכות יש הפסק של כמה ימים ואפשר לבוא בהם לידי חטא?

אמנם, חז"ל במדרש הנ"ל כבר עמדו על כך, והשיבו: "שמיום הכיפורים עד החג כל ישראל עוסקין במצוות, זה עוסק בסוכתו וזה בלולבו". אך גם לפי זה עדיין קשה, שהרי גם בחג עצמו ישראל עוסקים באותן מצוות, ואם כן אף ימי החג לא היו צריכים לבוא בחשבון העוונות?

אלא - יישב רבי שמואל דוד - בשיר השירים (ב, ג) נאמר: "כתפוח בעצי היער כן דודי בין הבנים", ובתוספות בשבת (פח, בד"ה פרי) הוכיחו שתפוח הינו אתרוג ו"ריח אפך כתפוחים" מתרגמין "כריחא דאתרוגא". והנה, האתרוג הוא המובחר והמצויין מכל פרי העץ, כי כל מיני האילנות לא בירכם ה' רק באחת מאלה - או בטעם, או בריח, או במראה, כי כל מיני הבשמים שיש להם ריח טוב - אין להם טעם ומראה, והשקדים, הרימונים, התאנים והענבים שטעמם טוב - אין להם מראה וריח, רק האתרוג מאחד בקרבו את כל המעלות האלו: גם במראה - כי הוא המהודר מכל הפירות שבעולם, ורק הוא ה'פרי עץ הדר' שנאמר בתורה, בריח - יש לו ריח חזק מאד, נחמד ונעים, כמאמר הפסוק "וריח אפך כתפוחים", ובטעם - יש לו טעם טוב ומתוק לאחר גמר בישולו, כדברי הגמרא בשבת (קט): "ליתי אתרוגא חליטא" (דהיינו: מתוק).

אולם מתי גדל ומתבשל האתרוג ויוצא כלול בהדרו ושלים בכל מעלותיו? כמובן - אך ורק אם יש לו את התנאים הדרושים לקיומו והתפתחותו, אם נטוע הוא על כרבת ארץ נאותה בתנאי אויר מתאימים, ממגד שמים וחום השמש בהשגחה מעולה ושמימה גדולה - אז, ורק אז, נתן הוא פרי הלולים.

אבל אם יטעו את פרי עץ הדר הזה ביער-פרא, בין אילני סרק, מעוטר מכל צדדיו בקוצים וברקנים, לא יזמר ולא יעדר, יעמוד שמים ונעזב, השמש כל תוכל להתפרץ דרך מעבה היער, וקרניה לא יוכלו לחדור אליו מבטד לסבכו, וכפעם

העלון יוצא במהד' מייל. מי שיוכל להפיץ - יבורך!

ברכת חג סוכות שמח לכל קוראי העלון ולכל בית ישראל, י"ד שזכה לשבת בסוכת עורו של לויתן, בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן!

ראיתי פתאום במו-עיני את הסבא שלי כשהוא מקיים מצוות... שמעתי פתאום את כל סיפוריה של אימי והנה הם חולפים באוזני מחדש, כאילו היא עומדת עתה ומספרת לי את הדברים.

הבנתי שהכל נכון, ושאיננותם של הסיפורים הללו עולה לאין ערוך על כל 'הסיפורים' האחרים שמנסים למכור לי במקומות אחרים.

הקשר הישיר הזה עם 'עלה הדס של הסבא', הביאני למצב שבו לא יכולתי שלא להרגיש את הקשר הישיר עם הבורא - עולם, עם היהדות, ועם התורה והמצוות. זה היה קשר בלתי - אמצעי, הכי חזק בעולם! 'התחברות' שכזו עם הסבא בצורה כזו, לא יכולה היתה להוביל לשום מקום אחר, רק לבית המדרש - - - רק שם, בעיירה, בעליית הגג של בית המדרש, הבנתי ונתון אל - ליבי שאי אפשר להיקרא יהודי בלי לקיים מצוות. עכשיו בואו וחשוב כמה מאמצים עשה כאן האבא - הרחום בשמים, כדי שלא ידח ממנו נידח.

עצם היציאה למסע השורשים היתה מנוגדת לדעותיו של האיש. לאחר מכן הוא הודה מפורשות שממש באותם ימים תכנן לנסוע להודו ולמזרח הרחוק, ורק ברגע האחרון - מששכנעו אותו המארגנים שמדובר במסע מהנה ומרתק - הסכים לבטל את הנסיעה ההיא ולהצטרף למסע השורשים.

נלך הלאה. לאחר שהגיע לעיירה בה נולדה אימו, לא רצה להיכנס לבית הכנסת, וכאילו יד נעלמה דחפה אותו שיילך לשם.

ומי העלה אותו לעליית הגג? הרי בהחלט היה שייך שהוא יישאר בקומה התחתונה!

ומי נתן לו את 'האומץ' לחטט בערימת הספרים? ומי לגלג את ידיו כך שגיעו לבסוף עד הסידור של הסבא? **ומי היישר את עינו ויתבונן בשער ויבחי בשם של סבו שהיה חרוט שם?** וגם לאחר מכן, מה הביאו להפוך דף אחרי דף, עד לתפילת שלושת הרגלים?

והעיקר: מי לגלג את העלה ההוא, לפני כל כך הרבה שנים, אל תוך המחזור - אם לא הרבונו של עולם? מי גרם לכך שהעלה ינשר מן הענף שבלובל, היישר אל המחזור - אם לא השם יתברך?

מי ידע, מי פילל ומי מילל שלעלה זה תהיה מטרה כה נשגבה לאחר 70 או 80 שנה - אם לא קורא הדורות מראש? ומי ידע, יתכן שכאשר העלה נשר מן הענף של ההדס, ונפל לתוך המחזור, רצה הסבא להוציאו משם, כדי לא להשאיר את ספר התפילה כשהוא מלוכלך, אבל הקב"ה - בידעו מי יחטט בספר זה ברבות השנים, בעוד תקופה כל כך ארוכה, מנעו מלהוציא את העלה...

עליית הגג של בית הכנסת, שבה הוטמנו - בזמניה היפים של הקהילה - ספרי קודש שיועדו לגניזה. אם הייתי חושב לרנגע שאני נמצא בתוך בית כנסת, יתכן שהייתי ממחר לעזוב את המקום, אבל יושב מרומים פעל שאגיע לידי רגשה עצומה, ובמידה כזו שהשכיחה ממני לחלוטין את הידיעה היכן אני נמצא...

מצאתי את עצמי 'חופר' ומחטט בתוך ערימות הספרים הישנות שהיו בעליית הגג ההיא, סמוך לעזרת הנשים. היו שם גמרות ישנות וספרי הלכה שעלה בהם עובש, ספרי תנ"ך ושולחן ערוך.

לפתע עלה בידי סידור גדול, ישן ועתיק, בלוי מאין כמוהו, קרוע מכל צדדיו, ובמקום להשליכו מידי, החזקתי משום מה בחוזקה, עד שפתחתי אותו והתבוננתי בשער המצויר שלו. אני מדגיש שהחזקתי את הסידור, משום שזה לא התאים לי, ולמידותי של עד אז...

לפתע נפלטה מפי צווחה גדולה, עד שהאנשים שהיו בקומה התחתונה, נזעקו ובאו לראות מה אירע. על הלכו העליון של השער נחרת שמו של סבי, אביה של אימי, שאף הוא התגורר בעיירה זו משנים קדמוניות.

ברגע זה חשבתי שליבי מתפוצץ מהתרגשות. שמו של הסבא עלה בפיה של אימי פעמים רבות, והיא היתה מספרת לנו עליו ועל צדקותו סיפורים רבים לאין מספר. ברגע אחד צפו ועלו במוחי כל הסיפורים הללו, וראשי הפך סתחרח.

אבל זה עוד לא היה הכל.

החילולי הפוך בדפי הסידור, דף אחרי דף. לא ידעתי מדוע אני עושה זאת. באמת שזה היה סתם כך... לא היתה לי כל כוונה מיוחדת בפעולה זו.

כשהגעתי לתפילת מוסף של שלושת הרגלים, ניתר ליבי בשנית, בתוך הסידור, בין הדפים המוצהבים, העתיקים, שמוך באוד להלכות לולב שהופיעו בסידור ההוא ליד תפילת מוסף של החגים, היה מונח עלה קטן של הדס - - - משל באותו רגע נטל בעל הסידור את ארבעת המינים ונענעם, ואחד העלים נשר מההדס, אל תוך הסידור.

הפלא הגדול התבטא בכך שהעלה היה ירקק, כאילו בזה הרגע נתלש מן השיח.

המראה הזה 'שבה את ליבי'.

לפתע פתאום הבינותי שהקשר בין הדורות נוצר רק על ידי ובאמצעות המצוות, והבנתי שלא שייך להיות יהודי ולהיקרא יהודי - בלי המצוות.

כל מה שדברתי אליי במשך כל השנים, אומר האיש לת"ח הבני - ברק, חזר ועלה עתה במוחי, והפך לדברי אמת.

אחד מתלמידי חכמיה של בני ברק, העביר לנו סיפור מדהים, ויש בסיפורו זה כדי לחזק בתוכנו את הידיעה והאמונה שלא ידח ממנו נידח, ולהוכיח בפעם המי ידע כמה על המאמצים שעושה אבינו שבשמים על מנת לקרב אליו את הבנים התועים שסרו מן הדרך.

הת"ח הבני-ברקי מספר לנו על יהודי המתגורר בשכונתו, בפאתי בני ברק, שהתנהג כיהודי חילוני לכל דבר, וכל מי שניסה לדבר על ליבו שיחזור לאלוקיו, וישמור מצוות, נתקל באוזניים ערלות, ובלב אטום. כך במשך שנים. גם העובדה שהוא מתגורר בבני ברק לא פעלה עליו לשינוי הדרך.

לפני מספר ימים ראיתי את היהודי ההוא, מספר הת"ח, והנה פניו ולבושתי צורה אחרת. על פניו נראה היה שהחל לשמור מצוות, אבל בגלל נסיוני הממושך איתו, לא הייתי יכול להאמין שכך אכן קרה. אבל להפתעתי ולשמחתי, זה קרה, ועוד איך. האיש הכריז בפני כל מי שרצה לשמוע: חזרתי בתשובה שלימה.

כיו שהמפך קרה בבת אחת, והשכן התעניין אצלי כבר על כמה וכמה מצוות שביקש לשומרן באופן מידי, היה לי ענין רב לשמוע את סיפורו.

עוד באותו ערב, הוא הזמין אותי לביתו, וסיפר הכל, מבלי להסתיר מאומה.

לפני כשבועיים, סיפר האיש לשכנו הת"ח, יצאתי למסע שורשים בקהילות היהודיות של פולין. שורשים אלו הם שורשיה של אימי שנולדה בפולין, אלא שלא אכתד אם אומר שבתחילה לא רציתי לשמוע על כך. נטייתי לסרב להצעה לצאת למסע זה, ולא כדי שלא יפתיעוני שם עם הצעות לחזרה בתשובה, ולא ידברו על ליבי כלל בנושא זה.

לאחר שמארגני המסע הבטיחו לי שה'שורשים' המדוברים במסע זה, אינם שורשים המחוברים למצוות, אלא רק 'שורשים היסטוריים וחברתיים', הסכמתי להצטרף. בהגיעו לעיירה שבה נולדה אימו, החלה התרגשות רבה לפעם בו, וגם הוא עצמו לא ידע כיצד להסביר את פשרה. 'חשבתי שמדובר בהתרגשות סתמית, שנוצרה כתוצאה מהעלאתם בזכרוני של כל המצוות והאתרים שאימי סיפרה לנו עליהם, אבל עוד לא ידעתי ימה מחכה לי' סיפר לת"ח.

כמעט 'בטעות' נכנס למבנה שבו שכן, בזמנו, בית הכנסת של העיירה. המבנה, בניגוד לעיירות אחרות, שמר על צורתו המקורית, וידו הארוכה של השלטון כמעט ולא נגע בו.

מהיכל בית הכנסת בקומה התחתונה, נשאוהו רגליו של היהודי מבני ברק היישר אל עזרת הנשים, ולצידה

פנינה לחג הסוכות
בענייני הלכה ואגדה

לברך פעמיים ברכת 'שהחיינו' על הסוכה - היתכן?

בשור"ע (תרמ"א) איתא, שהיה ראוי שהעושה סוכה יברך שהחיינו על עשייתה, אלא שאנו סומכים על ברכת השהחיינו שאומרים בקידוש. וכתב הרמ"א, שאם לא אכל לילה הראשונה בסוכה, אע"פ שכשאוכל בבית גם מברך שהחיינו, כשאוכל אח"כ לראשונה בסוכה צריך לברך 'זמן' משום הסוכה. ומקורו הוא מדברי הר"ן בסוכה (דף מו).

ולכאורה, משמע מהרמ"א שרק באופן שלא אכל כלל בסוכה, יצטרך לברך עליה אח"כ, כי כשברך בביתו הברכה נסובה רק על עצם היום-טוב, שהרי אינו בסוכה, אך כשאוכל בלילה הראשון בסוכה אחרת, ובירך שם, לא נראה שיעצרך לברך שוב בסוכתו, כי אין הגיון שאדם הבונה כמה סוכות יברך בכל אחת מהן שהחיינו (ע' באשל אברהם, ס"ק א).

ומצינו דיון דומה בפוסקים: הגאון רבי צבי פסח פראנק זצ"ל, דן בנידונו בספר 'מקראי קודש' (סוכות ח"א, ס"י כה), וצייד שברכת השהחיינו שבקידוש אינה פוטרת את הישיבה שיושב אחר כך בסוכתו, כמבואר ברמ"א. ויש לדחות כמו שנתבאר, דברמ"א מיירי כשלא אכל בסוכה כלל.

מאידך, דעת הגרש"ז איוערברג זצ"ל (הליכות שלמה, סוכות, פ"ט), שאין טעם לחזור ולברך בסוכתו, וביאר סברה נפלאה: שהרי מעיקר הדין זמן הברכה אינו בעשיה אלא בישיבה בה, שהרי אז מקיים את המצוה, אלא שהואיל ומתחיל להתעסק בה והשמחה מתחילה כבר משעת הבניה, ראוי לברך אז, אך אין סברה שלאחר שברך על המצוה עצמה, שהיא הישיבה, שיחזור ויברך על העשיה.

סברה דומה ביאר הגאון רבי נסים קרליץ זצ"ל (חוט שני סוכות, פ"ב), ולדעתו אפשר לברך לתחילה שהחיינו בסוכה שאינה שלו, כיון שהברכה אינה דוקא על עשיית הסוכה, אלא על כלל המצוה ופירטיה, ואם כן יכול הוא לברך על הסוכה כשמקיים בה מצות ישיבה בסוכה.

ואעיקר דדינא פירכא, דמצינו בפוסקים מחלוקת בעצם דינו של הרמ"א: הב"ח (ש"ת הישנות, ס"י קלב) חולק וסבירא ליה שלא יברך כשירדו גשמים, וכדי לא להכניס עצמו לספק ברכה לבטלה. והאריך בטעמים, ואחת מהן: אף שהברכה היא על 'ב' דברים, העשיה והישיבה,

ומעתה, ניוחזי אנו: אם כשישב בביתו, והיה מופקע ממצות הסוכה לגמרי, אע"פ יצא ל"ה, ולחולקים על הרמ"א (ולחז"ע והאו"צ שפסקו כמותם) לא יברך שהחיינו, כ"ש כשישב בסוכת חברו, וקיים את מצות הישיבה בסוכה (שהיא העיקר), שלא יברך שוב, הגם שלא בירך בעשיית הסוכה (ראיה לחילוק זה, ע' תוס' בברכות כב: דו"ק ואכ"מ).

לעילוי נשמת
דניאל הכמת בן דוד, אליהו בן חנה יונה, הרה"צ אליעזר בן מנוור זצוק"ל, שושנה פרוץ בת טאוס, חנה יונה בת רומיה, פרנץ נמני בת עוסניגאן, שולמית חווה בת הר"ר רפאל ז"ל, שושנה רחט בת שלום.

לזיווג הגון
שרה בת אילה, רבקה בת דבורה

לרפואת
איתמר שריה בן עדיה, ראובן בן שרה, נסים בן חורם, מונירה בת פרנץ נמני, אביעד מאיר יהודה בן עדיה, בתושח"י

העלון מוקדש-להצלחת ברו"ג ישי בן אילה, רחמים בן מונירה, עידן וילך בני מרים, משפ' מנצור וכל התורמים והמסייעים בהפצה. יהודה בן מרגו. אליהו בן אילה

מספר 1000